

SIMAI MIHÁLY

Februári virágének

*A rózsá, amit tőled...
Nem tudom,
mi volt ebből a rózsá terve.
De pulzált egy hihetetlen erőté,
ahogy fejét a hóból
dacos-pirosan fölemelte.
Lélegzett egy nagyot.
S nem mondta, csak lehelte:
– Itt vagyok!*

*De kristály cseppkövek
szálltak felé azonnal,
mint céltudatos, pontos, dermesztő meteorraj.
Majd, később, mintha a
tér szövetét tépnék,
egy elszakadt húr
meg-megrezdült a kristályforgatagban.
Már-már megszólalt a Kimondhatatlan...*

*De aztán – mégse.
Csak megkövült akkordok lüktetése.*

*A rózsá, amit tőled – –
Tudhatatlan,
mi volt, mit akkor megtagadtam.
Egy átsuhanó vízió talán,
hogy az Időt és magát Halálasszonyt
forgatja itt a szél kristályalakban...
... belőlük dől a hó,
s velük dacolva
fakad, szakad a hajthatatlan rózsá.
Hazátlanul, de bátran*

*növeszti, bontja szirmait és szórja, szórja
a mindent behálózó havazásban.*

*Egy rózsaszírom rátapad a szádra.
Mintha áldoznál... rózsza-rózsza-rózsza – – –
Mióta vársz a Piros Hóésésre!
/ Majd, ha piros hó esik...! Majd, ha...! Majd, ha...! /
– – – ugrattak a nagyok gyerekkorodban.
Most, íme, itt van! !*

*Szakad a rózsza vére szakadatlan.
Titokzatos, konok, megfoghatatlan
szirmokban hull, hull
fölfelé,
az égre.
Esendő, lázadó, gyönyörű, fájó
sorsokat ír a feledékeny Isten
tenyerébe.*

örök gótika

(Szűcs Árpád képíró mesternek)

*a nálam is soványabb (?) férfiú
dicséretére kongjatok harangok
mert e soványság hordja azt a rangot
melytől dicsőn tenyész a honfibú*

*/s mert volt nekünk kilencszázötvenhárom
s kollégium és menza szocre-álm
s az örök élet csillaga alatt
éhkoppon nőtt az életakarát
e végvidéki tájon – – /*

két búsképű lovag a Tisza mentén
egy súlyuktól roskadó Rocinantén
az örök gótikában rabul esvén
megrészegül a Szépséget keresvén

mintha egy régi főiskolás bálon
fölénk borul az ifjúság ege
veszendő gyönyörű gótikus álom
katedrálissá növekvő Ige

az Emberszív Csúcsívei a vásznon

anziksz egy női völgyből

egy női arc egy szempár
tulajdonképpen: völgy ikertavakkal
de: női arc és szempár
s hogy a botrány
teljes legyen még csak
nem is te nem is ő
egy ismeretlen
talán egy elfelejtett életéből
valaki
aki épp most változik
völgy arcává
tavak tekintetévé
és néz
és néz

s még azt se tudhatom
most éppen simogatni vagy
ölni akar azokkal a szemekkel

Széljegyzet a húr-elmélethez

„Az élet nem hatvan, nyolcvan év, hanem örök létezés, és nem úgy kell élni, hogy az ember a végén megsemmisül, hanem úgy, hogy még ha akarna, se tudna soha megsemmisülni.”

(Hamvas Béla)

*végzetlen gyönyörű rezgés
önmagá dicsőségét zengő
húr volt az idők kezdetén az Isten*

*s mikor végtelen húr szakadt
végtelen számú részecskére
akkor lettem én is*

*szakadt
költő a Lét utcazenésze*

*akkor lettél te is meg ő is
akkor lettünk mindannyian
akkor sebzett meg az Idő és
a Tér minket halálosan*

*s mert égi törvény hogy a húrok
örökkéig egymást keressék
csillagzó csöndjéből az úrnek
némultan is bémultan is
hív a Szeretet-Végtelenség*

*állok a csillagok alatt
beleszürkülve az estbe
fölém Hangvilla-Tornyokat
álmodok*

*s várom egyre várom
hogy a Teremtő megzengesse*

*s én szegény árva húr-magam
visszatérhessek boldogan
a Harmónia-Végtelenbe*